

Ну, скажи, хіба не фантастично...

Василь Симоненко

Ну скажи — хіба не фантастично,
Що у цьому хаосі доріг
Під суворим небом,
Небом вічним,
Я тебе зустрів і не зберіг?
Ти і я — це вічне, як і небо.
Доки мерехтітимуть світи,
Будуть Я приходити до Тебе,
І до інших йтимуть
Горді Ти.
Як це все буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила Земля!
Але ж ми з тобою...
Ми не вічні,
Ми з тобою просто — ти і я...
І тому для мене так трагічно
Те, що ти чиясь, а не моя.

24.09.1962

** Примітка Укрлібу. Подано за виданням 1984 року. В сучасному виданні 2012 року від "Смолоскипу" змінено перший рядок на: "Ну скажи — хіба **це** фантастично". Шукаємо першодрук.*